

L'amarg sabor de la derrota

Pérez Casado arrasà en el congrés socialista de València

Manuel MUNOZ

Un poc abans de fer públics els resultats de la votació per als òrgans de direcció de l'Agrupació Comarcal de València del PSPV i per a la seua representació al Comitè Nacional del partit, Juan Antonio Lloret, secretari general ixent, primer tinent d'alcalde de l'ajuntament i home de confiança de Joan Lerma, se n'anà a casa. Això passava diumenge passat, en acabar el congrés comarcal. Lloret sabia ja com havia quedat la votació. L'alcalde, Ricard Pérez Casado, membre del famós quartet que prodiga els seus recitals, enfront de la xaranga que dirigeix el secretari general i president de la Generalitat, Joan Lerma, guanyà la secretaria general, amb un 77 per 100 dels 1.800 vots representats. Com és ben sabut, el quartet que disputa a Lerma el control de l'organització és intregat per Cebrià Ciscar, primer violó; Ricard Pérez Casado, segon violí; Felip Guardiola, viola, i Antoni Garcia Miralles, violoncel.

Lloret ha estat la falca que sempre ha tingut Lerma en l'agrupació comarcal i en l'ajuntament. L'element que li ha servit per limitar el poder de Ricard. Ara s'inverteixen els termes. L'alcalde, proclamat rei de València, fins i tot és possible que pugui influir decisivament en la composició de la pròxima llista a les eleccions municipals.

Ricard, el rei que arrasa

I mentrestant els lermistes es quedaven amb l'únic control d'una agrupació, la del Marítim, a la qual pertanyen Lloret i el mateix president de la Generalitat. Lloret, que ja sabia el resultat de la votació abans que es fes públic, preferí no apurar l'amarg sabor de la derrota, i se'n va anar abans de poder cantar amb els seus correligionaris la Internacional, mentre sonava per la megafonia una maltractadíssima gravació del conegut himne.

No pot dir-se que els marítics de Lerma sabes perdre. D'altres esdeveniments evidenciaren el seu poc interès pel congrés. Es pot contar, per exemple, que ningú no hi dugué cadafal ni tela vermella per revestir la taula, ni màquines d'escriure, per exemple. I la carcassa arribà a

l'hora de la votació final. Ni hi havia urnes, i calgué retardar-la dues hores, mentre se'n localitzava alguna.

L'amarg sabor de la derrota. L'executiva ixent se n'eixia, pel que sembla, abans que començàs un congrés els resultats del qual eren cantats abans d'hora. I l'organització va brillar per la seua absència.

La llista de la nova executiva, presidida per Joaquín Ruiz Mendoza, amb Pérez Casado de secretari general i José Cabrera, d'Esquerra Socialista, com a vice-secretari general, va resultar guanyadora amb 1.447 vots a favor, els quals suposen el 77 per 100 del total dels emesos. L'agrupació del Marítim, amb 433 vots, preferí de no presentar candidatura i votar en blanc.

L'executiva renovada i renovadora, puny en alt, saludava els delegats, que l'acolliren amb forts aplaudiments. El nou secretari general i ja vell alcalde, rei de València i valencianista de Lo Rat

Penat, com Eliseu Climent, parlà en un perfecte castellà, una llengua que cada dia domina millor.

Amb l'entusiasme de l'elecció, Pérez Casado arribà a recordar que, segons el seu programa màxim, el PSOE lluita per una societat sense classes i per l'emancipació dels treballadors. No faltà el qui, preocupat pel seu futur polític, li deia: «No digues això Ricard, que et tiraran del partit».

Però més fi va estar el secretari provincial d'UGT, Antonio Cebrián. En el seu parlament de salutació, durant la cloenda del Congrés, arribà a dir, prenent esmentar Alfonso Guerra, que «a l'esquerra del PSOE hi ha la Guàrdia Civil». Qui anava a imaginar que la política de Barrionuevo podia arribar tan lluny.